

Настръхнал в своята велика злоба,
Везувий — в пурпур озарен,
разкъсал своята пламнала угроба,
разлива огнената си прокоба
и тжтне в своя гнев свещен:

„На своите плещи тжрпях с години
позорен гнет и скверен смях,
вий, синове на прашните долини,
в разврат посред уханните градини
празнувахте вседневния си грях“.

„На праздненства и оргии безстидни
не стихваше стаканен звжн;
жреци, девици и патриций видни
усмиваха с делата си обидни
привидния ми вечен сжн.“

„А знаехте, че всичко тук живее
чрез моята смирена гржд:
житото, розите из светлите алеи,
виното в пиршествата ваши що се лее
и вашата престжпна плжт“.

„Безумци, имах много мощ в гжрдите,
а все пак роб бех аз на вас;
родени тамо доле — в низините —
за вас невнятни беха висините,
и ужаса на вечната ми власт!“

„Но в своя гнев на пепел ще обжрна
кумирите на жалкия ви храм;
от мжртвите ви зали ще извжрна
аз поглед, и тжлпите ще обжрна
с победния си смжртен плам!“